

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Fkf.338/2013/10. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év december hó 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az emberölés büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék mint fiatalkorúak bírósága 16.Fk.133/2012/25. számú ítéletét ***megváltoztatja.***

A vádlott cselekménye a 2012. évi C. törvény 160. § (1) bekezdése és (2) bekezdés b), d) f) és j) pontja szerint minősül.

A Dabasi Városi Bíróság mint fiatalkorúak bírósága 15.Fk.468/2011/24. számú és 2012. október 24. napján jogerőre emelkedett ítéletét hatályon kívül helyezi, és a társtettesként, folytatólagosan elkövetett lopás vétsége (Btk. 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés I. fordulat) miatt kiszabott 1 (egy) év 6 (hat) hónapi próbára bocsátást megszünteti.

A vádlott szabadságvesztését halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak.

A vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetése kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által a 2013. június 20. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 8.500 (nyolcezer-ötszáz) forint bűnügyi költséget a vádlott viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Budapest Környéki Törvényszék mint a fiatalkorúak bírósága a 2013. és június hó 20. napján kihirdetett 16.Fk.133/2012/25. számú ítéletében fiatalkorú a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetésében [1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b), d), f), j) pontjai], amiért őt 14 év fiatalkorúak börtöne büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a kiszabott szabadságvesztésbe, továbbá az eljárás során lefoglalt tárgyakról akként, hogy azok lefoglalását megszüntette és egy részüket megsemmisíteni rendelte, míg másokat a vádlottnak kiadott. A bűnösnek kimondott fiatalkorú a vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést a cselekmény téves minősítése miatt és a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2013. év augusztus hó 6. napján kelt BF.1321/2012/3. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat az ügy tárgyalása során betartotta, az ítélezése alapjául szolgáló tényállást legnagyobb részt megalapozottan állapította meg.

Azonban indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást egészítse ki sértett¹ és sértett² sértettek sérüléseinek pontos leírásával, valamint azzal, hogy a sértettek házában, illetőleg az ingatlan udvarán sem vízvezeték, sem kút nem volt.

A fenti kiegészítésekkel a tényállást felülbírálatra alkalmasnak tartotta. A Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint a Budapest Környéki Törvényszék a megállapított tényállásból okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére, és cselekményének minősítése is törvényes. A vádlottal szemben kiszabott büntetések tartamát személyre szabottnak, arányosnak ítélte meg, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén a védő perbeszédében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatják, azt a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen rögzítette a Budapest Környéki Törvényszék. Ugyanakkor kétségbe vonta, hogy a vádlott tudattartalma a sértettek életének kioltására irányult. Rámutatott, hogy álláspontja szerint a vádlott kizárólag lopási szándékkal ment be a sértettek által lakott házba, és a tűz keletkezésében legfeljebb gondatlansága állapítható meg. Vitatta továbbá a különös kegyetlenség és a védekezésre képtelen személy sérelmére történő elkövetést, mint minősítő körülményeket. Összességében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlott szándéka még eshetőlegesen sem terjedt ki a két sértett megölésére, cselekvősége a tudatos gondatlanság (luxuria) ismérveit hordozza magán, mert magatartásának lehetséges következményeit ugyan előre látta, de könnyelműen bízott azok elmaradásában. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségét gondatlanságból elkövetett emberölés vétségének minősítse.

A vádlott felszólalásában megbánásának adott hangot, és elmondta, hogy a ruhadarabot meggyújtotta, melynek következtében elterjedt a tűz. Megpróbálta azt eloltani egy liter tejjel, de ez a kísérlete nem járt eredménnyel.

Az ügyész perbeszédében hangsúlyozta, hogy a védelmi fellebbezést nem tartja alaposnak. A történeti tényállást az átiratában foglaltaknak megfelelően indítványozta kiegészíteni, különösen fontosnak tartotta rögzíteni, hogy mindkét sértett élt még, amikor a testük égni kezdett, és az ingatlan területén nem lehetett vízhez jutni. A védői perbeszédben elhangzottakra reagálva úgy foglalt állást, hogy a gondatlan elkövetés fel sem merülhet, figyelemmel arra, hogy a vádlott lényegében semmit nem tett a lángok elterjedésének megakadályozása érdekében, a sértetteket magukra hagyta, nem nyújtott és nem is hívott segítséget. A bűncselekmény minősítését támadó védői indítványt is megalapozatlannak tartotta. E körben aláhúzta, hogy a tűzhalál minden esetben megalapozza a különös kegyetlenséggel történő elkövetést, mint minősítő körülményt, a védekezésre képtelenséget pedig alátámasztja az, hogy a vádlott felismerte és tudta, hogy a sértettek aludtak és nem voltak képesek elmenekülni a tűz elől.

Végezetül indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlottra kedvezőbb 2012. évi C. törvény (új Btk.) szerint minősítse fiatalkorú vádlott cselekményét, és ítéletében állapítsa meg, hogy a vádlott a büntetése kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A védelmi fellebbezések nem alaposak.

A vádlott és védőjének fellebbezése folytán a másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdésében írtak alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat - úgy a kiemelt jelentőségű ügyekre, mint a fiatalkorúakra vonatkozó speciális rendelkezések tekintetében - csaknem maradéktalanul betartotta. Ugyanakkor nem észlelte, hogy a fiatalkorú vádlott jogerős próbára bocsátás hatálya alatt áll, melynek kötelező eljárásjogi következményét nem vonta le, azaz nem egyesítette az ügyeket a Be. 265. § (2) bekezdése értelmében. Ezt a másodfokú bíróság pótolta a fent megjelölt jogszabályi helyre, valamint a Legfelsőbb Bíróság BKv. 54. számú kollégiumi véleményében foglaltakra figyelemmel.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, és tényből tényre is helyesen következtetett.

A megállapított történeti tényállás túlnyomó részt megalapozott, döntően mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, azonban néhány helyen kiegészítésre szorul a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában írtak alapján,

figyelemmel az iratok tartalmára. E kiegészítések, illetve pontosítások olyan tényekre vonatkoznak, amelyeket az elsőfokú bíróság az indokolásában tüntetett fel, jóllehet azokat a történeti tényállásban kellett volna szerepeltetnie. Másfelől az elsőfokú ítélet nem tartalmaz olyan adatokat, amelyek elengedhetetlenül szükségesek a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapításához és a helyes minősítéshez. A Budapest Környéki Törvényszék egyáltalán nem rögzítette a tényállásban a próbára bocsátás ítéletének res judicatum képező tényállását.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az alábbiakkal egészíti ki, pontosítja:

- Az elsőfokú ítélet 2. oldalának 5. és 6. bekezdéseit - a vádlott büntetett előéletét illetően - azzal egészíti ki a másodfokú bíróság az erkölcsi bizonyítvány adatai alapján, hogy mindkét lopás vétségét társtettesként követte el fiatalkorú vádlott.
- Az elsőfokú ítélet 2. oldalának 7. bekezdésében feltüntetett korábbi elítélés ügyszáma helyesen 6.B.33/2012., a bűncselekmény elkövetési ideje pedig 2011. szeptember 13.
- Az elsőfokú ítélet 2. oldalának 7. bekezdését azzal egészíti ki, hogy fiatalkorú vádlottat a Dabasi Városi Bíróság mint a fiatalkorúak bírósága a 2012. év október hó 24. napján jogerős 15.Fk.468/2011/24. számú ítéletében bűnösnek mondta ki társtettesként, folytatólagosan elkövetett lopás vétségében [Btk. 316. § (1) bekezdés és (2) bekezdés I. fordulat], amiért őt 1 év 6 hónapra próbára bocsátotta, egyben megállapította, hogy a próbaidő tartama alatt a fiatalkorú vádlott pártfogó felügyelet alatt áll. A próbaidő a 2014. év április hó 23. napján telt volna le eredményesen.
- Az elsőfokú ítélet 3. oldalának első bekezdéséből mellőzi azt a megállapítást, hogy a vádlott ellen az előzetes letartóztatása alatt a Tököli Büntetés-végrehajtási Intézetben elkövetett kényszerítés büntette miatt nyomozás indult. A másodfokú bíróság megkereste a büntetés-végrehajtási intézetet, amely válaszában azt a tájékoztatást adta, hogy nyilvántartásukban a fenti ügy nem szerepel. (másodfokú bírósági iratok 9. alszámú utóirata).
- Az elsőfokú ítélet 3. oldalának 4. bekezdését - a történeti tényállást illetően - azzal egészíti ki a másodfokú bíróság, hogy mindkét sértett 36 éves volt a bűncselekmény elkövetésének időpontjában. (nyomozati iratok 1. kötet 155. és 159. oldala, a sértettek okmányadatai alapján).
- Ugyanezen bekezdést azzal egészíti ki, hogy a családi ház két helyiségből állt, alapterülete összesen 6x9 méter, ezen belül a konyha alapterülete 4x4 méter volt. A fűdémszerkezet fa deszkázat-fagerenda-nádszövet volt. (nyomozati iratok 2. kötet 341. oldal - a tűzvizsgálati helyszíni szemle jegyzőkönyvében rögzített megállapítások).

- Az ítélet 4. oldal 3. bekezdésének első mondatába a „több tucat” helyett az „ismeretlen mennyiségű” kifejezést illeszti a másodfokú bíróság az igazságügyi pszichológus szakértői vélemény alapján.
- A 17. oldal 3. bekezdésének 3-5. mondatait átemeli az 5. oldal 7. bekezdéséhez, egyben kiegészíti azzal, hogy a sértett² testfelszínének 80 százaléka kiterjedő II-III-IV. fokú égési sérülései ugyancsak közvetlen láng hatás és tartós hő hatás következtében alakultak ki. (az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján).
- Az elsőfokú ítélet 5. oldalának 9. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a bejárati ajtó tokszerkezete erősen elégett, elszenesedett, továbbá, hogy más ajtó a házban nem volt. A földem több helyen átégett, a fő tartógerendák is megégtek. A jobb és baloldali szomszédok ingatlanára a tűz áttérjedésének lehetősége nem állt fenn. (a helyszíni szemle jegyzőkönyvei és a tűzszakértői vélemény megállapításai alapján)
- Végezetül az elsőfokú ítélet 5. oldalának 10. bekezdését a jogerős próbára bocsátást eredményező elítélés történeti tényállásával egészíti ki a másodfokú bíróság a következők szerint:
 - a IV. r. vádlott 2009. június közepén a szomszédjában lakó fiatalkorú az I. r. vádlottat rábeszélte, hogy menjenek el a közeli erdőbe fát lopni. Az I. r. vádlott szölt az ismerőseinek, fiatalkorú a II. r. és fiatalkorú III. r. vádlottaknak, hogy ők is menjenek velük segíteni fát lopni.

A vádlottak 2009. június 15. és 30. napja között legalább négy alkalommal gyalogosan kimentek az 1. helyrajzi számú külterületi erdőbe, tanú1, tanú2, tanú3, tanú4, tanú5 és tanú6 sértettek közös tulajdonát képezi.

A IV. r. vádlott a magukkal vitt motoros láncfűrészszel ezen alkalmakkor összesen kb. 4,5 köbméter akácfát vágott ki, melyet feldaraboltak, ebben fk. vádlottak segítettek neki. Miután végeztek a darabolással, hazamentek, majd az esti órákban az I. r. vádlott szülei tulajdonát képező és a III. r. vádlott által vezetett személygépkocsival és a hozzákapcsolt utánfutóból álló járműszerelvénnyel a fát az I. r. vádlott udvarára vitték, ott tűzifának összevágták, majd tanú7-nek eladták, a kapott pénzt pedig egyenlően elosztották.

2009. június 30. napján a vádlottak napközben ismét gyalogosan mentek ki az 1. helyrajzi számú külterületi erdőbe, ahol a IV. r. vádlott egy motoros láncfűrészszel 9 darab, kb 1,5 köbméternyi akácfát vágott,

és azokat 1,3-1,5 méteresre darabolta, a vágásban mind a három fiatalkorú vádlott segített neki.

Ezt követően a vádlottak hazamentek, majd az esti órákban a fiatalkorú III.r.vádlott által vezetett gépkocsival és a hozzákapcsolt utánfutóval visszamentek az erdőbe, a kivágott fát a gépkocsiba és az utánfutóra közösen felrakták, majd az I. r. vádlott lakására akarták szállítani, amikor a vasúti sínek mellett, a V utca felé haladva őket a rendőrjárőr 2009. július 1. napján 01 óra 30 perckor tetten érte.

A vádlottaktól a kb. 1,5 köbméter fát a nyomozó hatóság lefoglalta és tanú6-nak kiadta.

A vádlottak által összesen kivágott és eltulajdonított fa értéke 110.000 forint, melyből a lefoglalással és visszaadással 27.500 forint megtérült.

A Dabasi Városi Bíróság a fenti tényállás alapján jogerős ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottakat - köztük fiatalkorú vádlottat - a Btk. 316. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés I. fordulata szerint minősülő lopás vétségében, amelyet társtettesként követtek el.

Az így kiegészített, pontosított tényállás hibamentes, ennél fogva irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat milyen körben és miért fogadott el, illetve, hogy másokat milyen okból vetett el.

Helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a tényállás alapjául fiatalkorú vádlott módosított nyomozati vallomását fogadta el, mert ezt a nyilatkozatát támasztották alá a meghallgatott tanúk előadásai, a szakértői vélemények és a tárgyalás anyagává tett egyéb okirati bizonyítékok is.

A kiegészített tényállás alapján egyértelműen megállapítható, hogy a ház alapterülete mindössze 54 négyzetméter és egyetlen bejárati ajtóval rendelkezik, amely a tűzfészek közelében található, és erősen elégett, elszenesedett.

A vádlott nyilatkozta, hogy azért nem tudott a sértetteken segíteni, mert már olyan nagy tűz volt a házban - a lángok magassága 80-90 centiméter volt -, hogy ő is csak éppen hogy ki tudott onnan menekülni. A vádlott ezen nyilatkozatát a helyszíni szemle jegyzőkönyve is megerősítette, amely rögzíti, hogy a fő tartógerendák és a fafödém is megégett. A vádlott tökéletesen tisztában volt a sértettek védekezésre képtelen állapotával, mert a 2012. szeptember hó 20-án jegyzőkönyvbe vett nyomozati vallomásában elmondta, hogy ismerte szokásaikat, tudta, ha pénzhez jutnak, akkor olyan erősen leittasodnak, hogy nyugodtan be lehet menni hozzájuk a házba, mert úgysem ébrednek fel.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére a Budapest Környéki Törvényszék, és az elsőfokú ítélet kihirdetésekor törvényes volt az élet elleni bűncselekmény minősítése is.

A 2013. év július hó 1. napján hatályba lépett a 2012. évi C. törvény (új Btk.), ezért a másodfokú elbírálás időpontjában a Fővárosi Ítéltáblának állást kellett foglalnia abban a kérdésben, hogy az 1978. évi IV. törvény (régí Btk.) vagy az új Btk. rendelkezései kedvezőbbek-e a fiatalokú vádlottra. Ennek során összehasonlította az elkövetéskori és az elbíráláskori büntető anyagi jogszabályokat, melynek során azt vizsgálta, hogy azok közül összhátásában melyik az, amelyik kedvezőbb elbírálat teszh lehetővé. Megállapította, hogy mindkét törvény fő szabály szerint tíz évtől húsz évig vagy életfogytig terjedő szabadságvesztéssel bünteti a többszörösen minősülő emberölés büntettét. Szintén azonosan - tizenöt évig terjedő fiatalokúak börtöne büntetéssel - szankcionálja azt a fiatalokú elkövetőt, aki az életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekményt a 16. életévének betöltése után követi el. A halmazati szabályok szerint megemelt büntetési tételkeretben sincs eltérés a két törvény rendelkezései között.

Ugyanakkor az 1978. évi IV. törvény 112. § (1) bekezdés a) pontja úgy rendelkezik, hogy a fiatalokú a szabadságvesztésből akkor bocsátható feltételes szabadságra, ha a fiatalokúak börtönében végrehajtandó büntetésének legalább háromnegyed részét kitöltötte.

Ezzel szemben a 2012. évi C. törvény már nem is rendelkezik külön szakaszban a fiatalokúak feltételes szabadságra bocsátásának lehetőségéről, az esetükben is a felnőtt korúakra vonatkozó általános-fő szabályok szerint alakul.

A 2012. évi C. törvény 38. § (2) bekezdés a) pontja értelmében, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap.

A Fővárosi Ítéltábla ezek alapján megállapította, hogy a 2012. évi C. törvény feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezése alapján fiatalokú vádlottal szemben az elbíráláskor hatályos anyagi jogi rendelkezések alkalmazandók.

Az elsőfokú bíróság által adott jogi indokolás minden tekintetben helytálló. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján tényszerűen nem zárható ki, hogy a vádlott eredeti szándéka a házban lévő, illetve a sértettek tulajdonában álló értékek eltulajdonítása volt. A ruhadarab meggyújtásakor azonban számolnia kellett annak lehetőségével, hogy tűz keletkezik, amely olyan mértékű lehet, hogy a leittasodott sértettek meghalhatnak. A meggyújtott inget gyúlékony tárgyak közelében, egy 16 négyzetméter alapterületű helyiségben helyezte a földre, a ház földémszerkezete fa és nád volt, a ház egyetlen kijáratí ajtóval rendelkezett, a tűzfészek közelében.

Vízvételi lehetőség a lakóépületben nem volt. A vádlotti vallomás szerint csak az utolsó percben tudott a házból kimenekülni, a tűz megállapíthatóan gyorsan terjedt. Ilyen körülmények között alappal nem számíthatott arra, hogy az álmukból felriadó, általa is tudottan rendkívül ittas állapotban lévő sértetteknek reális esélyük lett volna a menekülésre. Figyelemmel az elkövetés éjfél körüli időpontjára, az elnéptelenedett vidéki környezetre, abban sem bízhatott, hogy cselekménye következményeit mások elhárítják, de ő maga sem tett semmit a sértettek kimenekítésére. Ilyen körülmények között pedig a gondatlan elkövetés megállapítására nincs törvényes alap. Az e körben adott elsőbírói indokolás - amely a vádlott eshetőleges szándékkal történő elkövetését részletezi - dogmatikailag kifogástalan, azt a másodfokú bíróság is osztotta.

Az emberölés jelen ügyben fennálló valamennyi minősített esetét helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, így nem tévedett sem a nyereségvágyból, sem a több emberen, sem pedig a különös kegyetlenséggel elkövetés minősítése során az ítélete 19. oldalának 3-5. bekezdéseiben kifejtettek szerint. A védői érveléssel ellentétben az ítélet tábla rögzíti, hogy az orvos-szakértői vélemények alapján kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a sértettek halálának közvetlen oka ugyan a füst belélegzésének eredményeként szénmonoxid mérgezés volt, ugyanakkor a rendkívüli fájdalommal járó égési sérüléseket még életében szenvedte el sértett² és a sértett¹. Az állandóan követett bírói gyakorlat szerint pedig nem vitás, hogy a tűzhalál mindig különös kegyetlenséggel elkövetettként minősül. Ilyen tartalmú határozatok lelhetők fel a BH 2002. évi 170., a 2003. évi 141., valamint a 2012. évi 28. számú jogesetében.

A védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetés kapcsán a másodfokú bíróság utal a Kúria 3/2013. BJE számú jogegységi határozatának II/10. pontjában írtakra. A legfelsőbb bírói fórum e helyen kifejti, hogy a Btk. 160. § (2) bekezdés j) pontja szempontjából védekezésre képtelennek kell tekinteni azt is, aki a helyzeténél vagy állapotánál fogva ideiglenesen vagy véglegesen nem képes ellenállás kifejtésére. E minősítő körülmény akkor róható fel, ha a sértett védekezésre képtelensége az elkövetőtől függetlenül állt elő, vagy azt az elkövető az ölési szándék kialakulását megelőzően - az ölési cselekménytől függetlenül - idézte elő. Jelen esetben a két sértett saját maga idézte elő védekezésre képtelenségét azzal, hogy erősen leittasodtak, majd elaludtak. A vádlott a rendelkezésre álló bizonyítékok, de még a saját vallomása szerint is ismerte a sértettek szokásait, erősen italozó életmódjukat, és éppen ezt a lehetőséget használta ki, hogy sérelmükre vagyoni elleni bűncselekményt kövessen el. Azért ment be a házukba, mert tudta, hogy a hónap elején pénzük szokott lenni, amelyből italt vesznek és lerészegednek, így megkönnyítve a bűncselekmény elkövetését.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság hiánytalanul vette számba és tényleges súlyuknak megfelelően értékelte az enyhítő és súlyosító körülményeket.

Fiatalkorú vádlottat a Dabasi Városi Bíróság a személyi részben feltüntetett ítéletében a 2012. év október hó 24. napján 1 év 6 hónapra próbára bocsátotta, mely intézkedés tartama a 2014. év április hó 23. napján telt volna le. Ezért a

másodfokú bíróság az ügyek egyesítését követően a próbára bocsátást kimondó jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és az abban alkalmazott próbára bocsátást - a Btk. 66. § (1) bekezdés a) pontjában írtakra figyelemmel - megszüntette.

Ennek eredményeként a Btk. 81. § (1) bekezdésének rendelkezése szerint halmazati büntetést kellett kiszabni a vádlottal szemben.

A Legfelsőbb Bíróság BKv. 54. számú kollégiumi véleményében kifejtettek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy a vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában súlyosításnak nincs helye, de a próbára bocsátással érintett bűncselekmény tárgyi súlya sem indokolná súlyosabb joghátrány alkalmazását. Így nem volt alap a Be. 375. § (1) bekezdésében és a Be. 376. § (1) bekezdésében írt eljárásjogi rendelkezések alkalmazására, hanem a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést halmazati büntetésnek tekintette. Ilyen körülmények között azonban a büntetés lényeges enyhítése szóba sem kerülhetett a kiemelkedő tárgyi súlyú, többszörösen minősülő élet elleni bűncselekményt elkövető vádlott esetében.

Az új Btk. 38. § (1) bekezdésében írtak alapján - figyelemmel a (2) bekezdés a) pontjában megfogalmazottakra - a másodfokú bíróság az ítéletének rendelkező részében megállapította, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetése kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata a Btk. 110. § (1) bekezdés a) pontján alapul.

Az elsőfokú bíróság járulékos kérdésekben hozott döntései is megfelelnek a hatályos büntető anyagi- és eljárásjogi rendelkezéseknek, ezért azok megváltoztatására nem volt törvényes indok.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a jogerős ítélet kihirdetéséig a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdéseinek felhívásával számította be a kiszabott szabadságvesztésbe.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdésének felhívásával a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú ítélet egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről - miután a fellebbezés nem vezetett eredményre - a Fővárosi Ítéltábla a Be. 381. § (1) bekezdésében írtak szerint rendelkezett.

Budapest, 2013. év december hó 4. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Nándor s.k.
Halász Irén s.k.
előadó bíró

Dr.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék mint a fiatalkorúak bírósága 16.Fk.133/2012/25. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Fkf.338/2013/10. számú ítéletében írt változtatással a 2013. év december hó 4. napján jogerős és végrehajtható.

, 2013. év december hó 4. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő